

A KANON ON SAINT NICHOLAS BY JOHN STAURAKIOS

DIMITRIOS NIKOU

John Staurakios¹ lived in Thessaloniki in the second half of the 13th century, a time of significant spiritual development for the city.² As a deacon, he held the office of *chartophylax* of the Metropolis of Thessaloniki from 1284, while also serving as *tabularios*.³ He wrote two hagiological texts for the Thessalonian saints Demetrios and Theodora,⁴ and an encomium on St. Theodosia.⁵ As a hymnographer he composed stichera in honour of St. Demetrios, which were melodised by

- 1 For John Staurakios see PLP 26708 and E. ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ-ΓΑΛΑΚΙ, Ἰωάννης Σταυράκιος: Ἕνας λόγιος στὴ Θεσσαλονίκη τῆς πρώιμης Παλαιολόγειας ἐποχῆς, *Symmeikta* 16 (2003-2004) 379-394. The basic source for the life and personality of Staurakios are the thirteen letters addressed to him by his friend Patriarch George-Gregory Kyprios (PLP 4590). The letters of Gregory Kyprios to John Staurakios (M. TREU, *Die Briefe des Georgios Kyprios an Joannes Staurakios*, in: E. KURTZ (ed.), *Des Klerikers Gregorios Bericht über Leben, Wunderthaten und Translation der hl. Theodora von Thessalonich nebst der Metaphrase des Joannes Staurakios (Mémoires de l'Académie Impériale des Sciences de St.-Petersbourg. VIIIe Série. Classe Historico-philologique, vol. VI, n° 1)*. St. Pétersbourg 1902, 94-107) are dated before Gregory Kyprios' accession to the patriarchal throne of Constantinople in March 1283.
- 2 See C. N. CONSTANTINIDES, Οἱ ἀπαρχὲς τῆς πνευματικῆς ἀκμῆς στὴ Θεσσαλονίκη κατὰ τὸν 14ο αἰῶνα. *Dodoni* 21 (1992) 133-148 and F. TINNEFELD, Intellectuals in Late Byzantine Thessalonike. *DOP* 57 (2003) 153-172 (for John Staurakios see 158).
- 3 See C. R. KRAUS, Kleriker im späten Byzanz. Anagnosten, Hypodiakone, Diakone und Priester 1261-1453 (*Mainzer Veröffentlichungen zur Byzantinistik*, 9). Wiesbaden 2007, 170-171. For the office of *chartophylax* see B. LEONTARITOU, Εκκλησιαστικά αξιώματα και υπηρεσίες στην πρώιμη και μέση βυζαντινὴ περίοδο (*Forschungen zur Byzantinischen Rechtsgeschichte*, 8). Athens – Komotini 1996, 628-660 and E. CHATZIANTONIOU, Οφφικιάριοι των Σεκρέτων της Μητρόπολης και του μητροπολιτικού ναοῦ της Θεσσαλονίκης. *Byzantiaka* 26 (2007) 108-109 (for John Staurakios see 110-111). For the office of *tabularios* see CHATZIANTONIOU, *ibid.*, 154-158.
- 4 See E. KALTSOGIANNI – S. KOTZABASSI – I. PARASKEVOPOULOU, Η Θεσσαλονίκη στη Βυζαντινὴ Λογοτεχνία. Ρητορικά και αγιολογικά κείμενα (*Byzantine Texts and Studies*, 32). Thessaloniki 2002, 144-148. For the editions of these texts see ΙΟΑΚΕΙΜ ΙΒΕΡΙΤΗΣ, Ἰωάννου Σταυρακίου Λόγος εἰς τὰ θαῦματα τοῦ ἁγίου Δημητρίου. *Makedonika* 1 (1940) 324-376 and KURTZ (cited n. 1), 50-70 respectively.
- 5 Ed. S. KOTZABASSI, Das hagiographische Dossier der heiligen Theodosia von Konstantinopel (*Byzantinisches Archiv*, 21). Berlin – New York 2009, 54-106.

the *megas oikonomos* of the Metropolis of Thessaloniki Demetrios Beaskos,⁶ an acolouthia for the same saint,⁷ and a previously unedited kanon on St. Nicholas, the edition of which is presented below.⁸

The kanon on St. Nicholas is preserved in two codices, Vat. Pal. gr. 138 and Paris. gr. 399.⁹ Vat. Pal. gr. 138 dating from the 14th century, contains hymnographical works, mainly of John Mauropus.¹⁰ Paris. gr. 399 dating also from the 14th century contains a collection of kanons and hymns.¹¹

Paris. gr. 399 has many orthographical errors compared to Vat. Pal. gr. 138, but as regards the kanon the differences between the codices are minimal. The main differences are in the eighth ode, where each codex has a different fourth stanza,¹² and the sixth ode, which is followed by different kontakia, of which only the one in Paris. is original,¹³ while the kontakion in Vat. is followed by

-
- 6 Ed. A. PAPADOPOULOS-KERAMEUS, Ἰωάννης Σταυράκιος καὶ Δημήτριος Βεάσκος. VV 13 (1906) 493-495. CHATZIANTONIOU (cited n. 3), 100, incorrectly indicates that the stichera on St. Demetrios were written by Beaskos and melodised by Staurakios. On Demetrios Beaskos see PLP 2541 and for his office of *megas oikonomos* see LEONTARITOU (cited n. 3), 369-372.
- 7 Ed. ATHANASIOS PANTOKRATORINOS, Δύο ἀκολουθίαι εἰς τὸν ἅγιον Δημήτριον. *Gregorios Palamas* 11 (1927) 372-378.
- 8 See C. ÉMEREAU, Hymnographi Byzantini. *ÉO* 23 (1924) 199.
- 9 See E. PAPAILIOPOULOU-PHOTOPOULOU, Ταμείον ἀνεκδότων βυζαντινῶν ἁσματικῶν κανόνων I. Κανόνες Μηναιῶν. Athens 1996, 120, 331.
- 10 See H. STEVENSON, Codices manuscripti Palatini graeci Bibliothecae Vaticanae. Romae 1885, 68-70 and F. D'AIUTO, Un manoscritto innografico del secolo XIV: il Vaticano Palatino greco 138. *RSBN* n.s. 28 (1991) 149-171. It is significant that in this codex the odes of Staurakios' kanon alternate with the odes of the first kanon of John Mauropus on St. Nicholas, see D'AIUTO, *ibid.*, 167.
- 11 H. OMONT, Inventaire sommaire des manuscrits grecs de la Bibliothèque Nationale, I. Paris 1886, 42, dates the codex to the 15th century. It should, however, be dated earlier, both because of its writing material, since parchment was rarely used in the 15th century, and because the *Paschalion* preserved in f. 29v begins with the year 1365, considered to be the year in which the manuscript was written or the year following.
- 12 Both stanzas are original and follow the heirmos and the acrostic. In the present edition of the kanon the stanza of codex Vat. Pal. gr. 138 was chosen, because that codex provides generally better readings. For the stanza of Paris. gr. 399 see the *apparatus criticus* to the present edition, v. 227-236.
- 13 In fact, this kontakion is a reworking of the known kontakion on St. Nicholas (ed. J. B. PITRA, *Analecta Sacra Spicilegio Solesmensi parata*, I. Parisiis 1876, 613, nr. LIX, α') and reads as follows:

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.
 Τῇ ὑπερμάχῳ κραταιᾷ ἀντιλήψει σου,
 ὡς λυτρωθέντες τῶν δεινῶν, πάτερ, οἱ δοῦλοι σου
 χρεωστικῶς σοι προφέροντες χαριστήρια·
 ἀλλ' ὡς ἔχοντές σε πρέσβυν πρὸς τὸν Κύριον

a kontakion and an oikos, both of which are copied from Romanos Melodos kontakion on St. Nicholas.¹⁴ It is also significant that only in Vat. Pal. gr. 138 is the kanon attributed to John Staurakios, with the title: ποίημα τοῦ σοφωτάτου χαρτοφύλακος Θεσσαλονίκης κυροῦ Ἰωάννου τοῦ Σταυρακίου, while in Paris. gr. 399 the kanon is transmitted anonymously.¹⁵

The kanon consists of eight odes (the second ode, as usual, omitted¹⁶) and thirty-eight troparia. Each ode comprises a different number of troparia: odes 1, 3, 5 and 6 consist of four stanzas, odes 4, 7 and 8 of five stanzas, and ode 9 of seven stanzas. The final stanza of each ode is a theotokion. The stanzas are connected to each other by an acrostic, Μύροις μυρίζω τοῦ λόγου σε, μυρόρρους· Ἰωάννης, which forms a Byzantine dodecasyllabic verse accompanied by the name of the poet. The musical and metrical models of the odes (heirmoi) were not composed by Staurakios but borrowed from the Resurrection kanons by John the Monk (the heirmoi of odes 1, 3, 4, 5, 8) and John of Damascus (the heirmoi of odes 6, 7).¹⁷

The hymnographic corpus of St. Nicholas is particularly extensive.¹⁸ A common characteristic of most hymns is the reference to the miraculous and healing offering of the myrrhoblyte St. Nicholas to those who venerate him. Throughout his kanon John Staurakios refers to the healing myrrh of St. Nicholas, which cures wounds and psychological ailments (θεραπεύει τραύματα / νόσων ψυχοφθόρων, v. 261-262). The words μύρον – μυρίζω and their compounds occur fifteen times in the kanon.¹⁹ Moreover, in many parts of the kanon the saint's unwavering

---

ἐκ παντοίων συμφορῶν ἡμᾶς ἐκλύτρωσον,
ἵνα κρᾶζωμεν·
χαίροις πάτερ Νικόλαε.

14 Ed. P. MAAS – C. A. TRYPANIS, *Sancti Romani Melodi Cantica. Cantica dubia*. Berlin 1970, 121 (nr. 77).

15 See S. EUSTRATIADIS, Ταμεῖον ἐκκλησιαστικῆς ποιήσεως. *Ἐκκλησιαστικὸς Φάρος* 39 (1940) 421.

16 See TH. L. KOLLYROPOULOU, Περὶ τοῦ προβλήματος τῆς Β' ὠδῆς τῶν κανόνων. *Patra* 2012.

17 For the heirmoi see S. EUSTRATIADIS, Εἰρμολόγιον (Μνημεῖα Ἀγιολογικά) (*Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη*, 9). Chennevières-sur-Marne 1932, 219-220 (2nd revised edition by A. PANAGIOTOU – D. MONIOU – N. MONIOU. Athens 2006, 287-288) and in the *apparatus* of the following edition.

18 For the hymnographical corpus on St. Nicholas see A. PANAGIOTOU, Ὁ ὑμνογράφος τοῦ ἁγίου Νικολάου Ἰωάννης Μαυρόπουλος. Athens 2008, 12-14.

19 Among these are rare words such as καταμυρίζω, cf. v. 273 (of 10 citations in *TLG*, 2 come from the encomium of Staurakios on St. Demetrios); μυρρόρους (tit.), and μυρρορράς v. 93 (of 12 citations in *TLG*, 4 come from the encomium of Staurakios on St. Demetrios). See also in the stichera on St. Demetrios, ed. ATHANASIOS PANTOKRATORINOS (cited n. 7), 374, ode 4.4: μυρρορράς [not in *TLG*].

faith and his struggles for the preservation of sound doctrine are stressed, the most characteristic example being the reference in ode 6 (ὄσμῃν Ἀρείου δεινὴν / κατέκλυσας τῶν αἰρέσεων, v. 146-147) to the heresy of Arianism, which the saint fought against during the First Ecumenical Council.²⁰ Noteworthy in ode 3 is the reference to the miracle of three girls (νεάνιδες κόραι, v. 49) whom St. Nicholas saved from prostitution (τὴν δυσωδίαν τῆς ἀμαρτίας, v. 51-52), dowering and marrying them (νυμφοστολεῖς, v. 53).²¹ In the second stanza of the fifth ode (ὅσοι ἐναπέβλυσαν ὁμμάτων ρύακες / προσευχαῖς καὶ πόνοις σιτιζόμενος ἄρτον), he refers to yet another miracle of St. Nicholas, according to which the saint saved the Lycian city of Myra from a great famine by sustaining the faithful with the scent of myrrh from his larnax.²²

In terms of music and metrics, the various components of the kanon are all prosomoia and Staurakios was in general faithful to his chosen heirmoi; nonetheless, a few variations may be observed: in ode 1, the pattern of v. 3 is 6: 4-5²³ in the heirmos, but becomes 7: 2-6 in v. 19. In ode 4, the pattern of v. 1 is 4: 1-4 in the heirmos, but in v. 91 becomes 4: 4; in the same ode the pattern of v. 2 is 9: 1-4-7 in the heirmos, but in vv. 62, 72 becomes 9: 4-7 and the pattern of v. 3 is 4: 1-3, but the accent on the first syllable is omitted in v. 73.

A common metrical variation in the heirmoi is the duplication or shifting of an accent by one or two syllables.²⁴ The transfer of an accent by one syllable appears in v. 27 (from the fourth to the third syllable);²⁵ in vv. 71, 82, 92, 102 (from the first to the second syllable); in v. 133 (from the fifth to the ninth syllable); in v. 144 (from the third to the second syllable) and in vv. 149 and 163 (from the second to the third syllable). Two-syllable shifts are more frequent: the third accent is placed on the first syllable in vv. 12, 129, 151; the fourth ac-

20 See G. ANRICH, Hagios Nikolaos. Der heilige Nikolaos in der griechischen Kirche. Texte und Untersuchungen, I: Texte. Leipzig – Berlin 1913, 251.1-13; 403.23-29; 259.21-260.24.

21 For this miracle see the *apparatus fontium* to the present edition, v. 49-53.

22 For this miracle see the *apparatus fontium* to the present edition, v. 118-124. For the Myra see H. HELLENKEMPER – F. HILD, Lykien und Pamphylien (*TIB*, 8/1). Wien 2004, 342-359.

23 This indicates the number of syllables in the verse and the syllables bearing an accent, see T. ANTONOPOULOU, A Kanon on St. Nicholas by Manuel Philes. *REB* 62 (2004) 201.

24 See ANTONOPOULOU (cited n. 23), 201; P. MAAS – C. A. TRYPANIS, Sancti Romani Melodi cantica. Cantica genuina. Oxford 1963, 512-513; J. GROSDIDIER DE MATONS, Romanos le Mélode et les origines de la poésie religieuse à Byzance. Paris 1977, 141-142; K. MITSAKIS, Βυζαντινὴ Ὑμνογραφία. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης ἕως τὴν Εἰκονομαχία. Athens ²1985, 315-316.

25 See T. ANTONOPOULOU, George Skylitzes' Office of the translation of the Holy Stone: A study and critical edition, in: S. KOTZABASSI (ed.), The Pantokrator Monastery in Constantinople (*Byzantinisches Archiv*, 27). Boston – Berlin 2013, 119.

cent on the second syllable in vv. 37, 41, 44, 221; the second accent on the fourth syllable in vv. 77, 78, 161, 182, 280; the first accent on the third syllable in v. 94; the fifth accent on the second syllable in vv. 141, 155; and the seventh accent on the ninth syllable in v. 192.

Another metrical variation present here is the omission of an internal accent due to the particular length of a word.²⁶ Thus, the second accent is omitted in vv. 23, 31 due to the length of the words ποταμηδὸν and ἐκκενωθὲν respectively; the first accent is omitted in v. 53 due to the length of the word νυμφοστολεῖς; the accent on the first syllable is omitted in vv. 63, 83, 93, 103 due to the length, respectively, of the words ἱεράρχα, ἱεράρχα, μυρορρόας and μαννοβρύτιν; the ninth accent is omitted in v. 126 due to the length of the word φωτοειδέστατε; the third accent is omitted in v. 158 due to the length of the word ἀσεβείας; the accent on the fifth syllable is omitted in vv. 177, 183, 195 due to the length of the words πηγάζει, λυχνία and μυρίσαντα respectively; and the fourth accent is omitted in v. 201 due to the length of the word καθαρώτερον.

Finally, the last accented syllable after a dactyl is omitted in vv. 2, 10, 26, 201, 211 and 221.²⁷

Sigla et abbreviationes

P	Paris. gr. 399, s. XIV, ff. 69v-73
V	Vat. Pal. gr. 138, s. XIV, ff. 258-266
AHG	I. SCHIRÒ et al., <i>Analecta Hymnica Graeca e codicibus eruta Italiae inferioris</i> , I-XII. Roma 1966-1980
EE	S. EUSTRATIADIS, <i>Εἰρμολόγιον (Μνημεῖα Ἀγιολογικά) (Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη, 9)</i> . Chennevières-sur-Marne 1932
Follieri	E. FOLLIERI, <i>Initia hymnorum Ecclesiae Graecae</i> , I-V.2 (<i>StT</i> , 211-215bis). Città del Vaticano 1960-1966

²⁶ See GROSDIDIER DE MATONS (cited n. 24), 141-142.

²⁷ See MAAS – TRYPANIS (cited n. 24), 513; GROSDIDIER DE MATONS (cited n. 24), 134; MITSAKIS (cited n. 24), 319.

Ἴτερος κανὼν εἰς τὸν αὐτὸν μέγαν ἱεράρχην·
 ποίημα τοῦ σοφωτάτου χαρτοφύλακος Θεσσαλονίκης
 κυροῦ Ἰωάννου τοῦ Σταυρακίου, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς αὕτη·
Μύροις μυρίζω τοῦ λόγου σε, μυρόρρους· Ἰωάννης.

Ἦχος πλ. δ΄

Ὡδὴ α΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ

Μύρον εὐώδες τοῦ σεπτοῦ γενόμενος
 πνεύματος, πάνσοφε,
 μύρου τοῦ σοῦ χάριν,
 μυροβλύτα, δίδου μοι
 5 λόγοις ὑμῆσαι σήμερον·
 εἰς ὁδμὴν γὰρ τῶν μύρων
 τῶν σὼν προστρέχω, Νικόλαε,
 πᾶσαν δυσωδίαν ἐκτρίψασθαι.

Ὑπὲρ ἀρώματα παντοῖα βλέπων σου
 10 μύρα, Νικόλαε,
 πρὸς τὴν ὁδμὴν τρέχω,
 λόγοις μεγαλύνων σου
 τοὺς πόνους, οἷς γεγένησαι
 σκεῦος μύρου τοῦ θείου,
 15 ἐξ ὧν θαυμάτων προχέονται
 ῥύακες πιστῶν καθαρτήριοι.

Ῥεῖθροις δακρύων καταρδεύσας ἔδειξας
 τὴν σὴν ψυχὴν ἀληθῶς
 κατάκαρπον ἐλαίαν
 20 ῥιζωθεῖσαν ἔνδοθεν
 οἴκου Θεοῦ, Νικόλαε,

Heirm. α΄, EE 219, n. 314, Ἀναστάσιμος. Ποίημα Ἰωάννου μοναχοῦ. Cf. Follieri, I, 173

6 ὁδμὴν – μύρων: cf. Nic. Basilac., Orat. B3, 72.19 14 σκεῦος – θείου: cf. AHG Dec. 6, can. 6, ode 9.10 17 ρεῖθροις – καταρδεύσας: cf. Ioan. Maurop., Can. in s. Nicol. can. 4, ode 3.59 Panagiotou 19 κατάκαρπον ἐλαίαν: cf. Ps. 51.10

Tit. κανὼν εἰς τὸν ἐν ἀγίοις πατέρα ἡμῶν Νικόλαον, οὗ ἀκροστιχὶς αὕτη· μύροις μυρίζω, τοῦ λόγου σε μυρόρρους P | μέγα V | *ἱεράρχην* supra lin. V **Heirm.** α΄, Φαραῶ deest in P 9 παντὶα P 9-11 σου – τρέχω om. P 12 μεγαλύνω P 13 τοὺς πόνους om. P 15 ὧν: οὗ P 16 καθαρτήριον P 17 κατ' ἀρδεύσας P 21 οἶκον P

ἥς προχέονται μύρα
ποταμηδὸν ὥσει ἔλαιον,
πρόσωπα πιστῶν ἱλαρύνοντα.

- θ. 25 Ὅρθρος φαιδρὸς τοῦ νοητοῦ γεγένησαι
ἡλίου, Πάναγνε,
καὶ φωτὸς λυχνία
τοῦ αὔλου, Δέσποινα,
ἐλαίῳ τῷ τοῦ Πνεύματος
30 ἀρδευθεῖσα καὶ μύρον
ἐκκενωθὲν ἀποτέξασα
Λόγον τοῦ Θεοῦ τὸν θεάνθρωπον.

Ἦδὴ γ'. Ὁ στερεώσας

- ἵνα τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ
τὴν σὴν ψυχὴν εὐωδίαν
35 ἀναδείξῃ τὸ οἰκῆσαν σοι πνεῦμα,
μύρων ἔδειξε πηγὴν
καὶ πᾶσιν ἐμεγάλυνε
καὶ τῶν θαυμάτων βρύσιν
τὴν γῆν ἀρδεύουσιν, πάνσοφε.
40 Στήλην καὶ σὺ ὡς Ἰακώβ
ἀνήγειρας τῷ δεσπότῃ
τὸ σεπτὸν σου καὶ τρισόλβιον πνεῦμα,
ὡς ἐλαίῳ τοῖς κρουνοῖς
ἀλείψας τῶν ἰδρώτων σου·
45 ὅθεν καὶ νῦν ἐκ τάφου
μύρον πηγάζεις, Νικόλαε.

Heirm. γ', EE 219, n. 314, Ἀναστάσιμος. Ποίημα Ἰωάννου μοναχοῦ. Cf. Follieri, III, 170

24 πρόσωπα – ἱλαρύνοντα: cf. Georg. Scylitz., Can. in ss. Demetr. et Georg. can. 1, 482.10
Pétridès (μύρα βλύζει / καὶ ἱλαρύνει πιστῶν πρόσωπα) 26-27 ἡλίου – λυχνία: cf. Aproc.
Ioan. 22.5 30-31 μύρον – ἐκκενωθὲν: cf. Cant. 1.3 et *infra* lin. 217-219 34 τὴν – εὐωδίαν:
cf. Ioan. Staur., Mirac. s. Demetr. sect. 2.33 Iberites 36-38 μύρων – θαυμάτων: cf. Ioan.
Mauror., Can. in s. Nicol. can. 6, ode 8.290 Panagiotou (πηγὴ θείου μύρου / καὶ πέλαγος
θαυματουργημάτων) 40 στήλην – Ἰακώβ: cf. Gen. 35.20

22 εἷς P 27 post καὶ add. τοῦ P 29 τῷ: τὸ codd. 35 ἀναδείξει P | οἰκῆσαν P; οἰκεῖσαν
V 36 μύρον ἔδειξεν P 37 ἐμεγάλυνεν P 46 πηγάζεις P

- Μύρον σοι ὄνομα, σοφέ,
 ἄσματικῶς ἀνεφάνη·
 διὰ τοῦτο καὶ νεάνιδες κόραι,
 50 ὥς ἐν μύρῳ τῷ χρυσῷ
 τὴν δυσωδίαν ἔφυγον
 τῆς ἀμαρτίας, πάτερ·
 νυμφοστολεῖς γὰρ ἐξαίσια.
- θ. Ὑπερυψώθης ἀληθῶς
 55 περιστερὰ ὥσπερ, κόρη,
 μυροπνόοις εὐωδαίαις ἀρθεῖσα,
 ἅς τοῦ πνεύματος, ἀγνή,
 ἐπισκιάσει δέδεξαι,
 κατακλυσμοῦ τὴν λύσιν
 60 τῆς ἀμαρτίας βραβεύουσα.
- Ὡδὴ δ'. Σύ μου, Χριστέ, Κύριος
 Ῥῆμα Θεοῦ
 ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος,
 ἱεράρχα,
 πᾶσαν ἡδυπάθειαν
 65 καταλιπών, ἦρας τὸν ζυγὸν
 τοῦ Χριστοῦ ἐπ' ὤμων
 καὶ μύρον ἐκαρποφόρησας,
 ἐν ᾧ Θεὸς ὠσφράνθη
 εὐωδίαν σῶν πόνων,
 70 καὶ θαυμάτων πηγὴν σε ἀνέδειξε.
- Ἰῶτα ἐν
 τῶν ἐντολῶν οὐ παρέβλεψας,

Heirm. δ', EE 219, n. 314, Ἀναστάσιμος. Ποίημα Ἰωάννου μοναχοῦ. Cf. Follieri, III, 570

47-48 μύρον – ἀνεφάνη: cf. Cant. 1.3 49-53 νεάνιδες – ἐξαίσια: cf. Vita et Mirac. Nicol. Myr., Praxis de tribus filiabus, I, 118-123 Anrich; Vita compilata, I, 221-223 Anrich 56 μυροπνόοις: cf. AHG Dec. 6, can. 10, ode 9.32 61-62 ῥῆμα – δεξάμενος: cf. AHG Dec. 6 can. 5, ode 1.17 65-66 ἦρας – ὤμων: cf. Matt. 11.29; AHG Aug. 11, can. 10, ode 1.10-11 (ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν χρηστὸν ἀράμενος / ζυγὸν προθύμως Χριστοῦ) 69 εὐωδίαν σῶν πόνων: cf. Ioan. Maurog., Can. in s. Nicol. can. 3, ode 7.182-183 Panagiotou 71-75 ἰῶτα – βοᾷ: cf. Matt. 5.18

53 νυμφοστολῆς P 54 ὑπὲρ ὑψώθεις P **Heirm.** δ', σύ μου ἰσχύς Κύριε V 68 ὠσφράνθη P 69 εὐωδία P 70 ἀνέδειξεν P

- οὐ κεραίαν,
 ὡς τὸ εὐαγγέλιον
 75 τὸ ἱερόν, πάνσοφε, βοᾷ,
 μέχρις οὗ πρὸς ὕψος
 ἀνεπετάσθης τεθρίπῳ σου
 τῶν ἀρετῶν ὡς ἄλλος
 Ἥλιου καταλείψας
 80 μηλωτὴν ὥσπερ μύρα τοῖς δούλοις σου.
 Ζέσει τῇ σῇ
 φλογμὸν αἰρέσεων ἔσβεσας,
 ἱεράρχα,
 ἣν ὑπὲρ τῆς πίστεως
 85 ἔπνεις θερμῶς, κόπτων τοὺς ἐχθροὺς
 τομὸν ὥσπερ ξίφος,
 τοῖς μύροις ὅπερ ἐστόμωσε
 Θεὸς καὶ μετὰ τέλος,
 ὡς συγκόπτει μὲν πλάνην,
 90 τὴν δὲ χάριν κηρύττει τοῦ κρείττονος.
 Ὡς ἐξ Ἑδέμ
 τῆς σῆς σοροῦ ἐκπεπόρευται
 μυρορρόας
 ποταμός, Νικόλαε,
 95 τὴν τετρακτὺν ἄρδων τοῖς αὐτοῦ
 ὁρμήμασι θείοις
 ἀπάσης γῆς, καὶ τοῖς θαύμασι
 πλουσίως πελαγίζων·
 ὅθεν ὕμνοις κροτοῦμεν
 100 τοὺς ἀγῶνας τοὺς σοὺς, ἀξιάγαστε.
 θ. Τὴν κιβωτὸν
 τὴν θεῖαν τράπεζαν ἅπαντες,

79-80 Ἥλιου – μηλωτὴν: cf. Ioan. Staur., *Mirac. s. Demetr. sect. 5.50 Iberites* 91-92 Ἑδέμ – ἐκπεπόρευται: cf. Gen. 2.10 93 μυρορρόας: cf. Ioan. Staur., *Mirac. s. Demetr. passim Iberites* 99 ὕμνοις κροτοῦμεν: cf. AHG Dec. 6, can. 10, ode 6.2 101-104 τὴν κιβωτὸν – στάμνον: cf. AHG Sept. 6, can. 7, ode 3.15 (κιβωτὸν καὶ στάμνον καὶ θεῖαν τράπεζαν)

73 κεραίαν V 76 μέχρι σοῦ P 89 συγκόπτῃν P; συγκόπτῃ V 97 ἀπάσης: θαλάσσης V | θαύμασιν P 99 post ὅθεν add. ἐν V 100 ἀξιάγαστε: ἀξιύμνητε P

- μαννοβρύτιν
 στάμνον, τὴν βλαστήσασαν
 105 ἄνθος Χριστὸν ῥάβδον, τὴν σεπτὴν
 λυχνίαν τῷ πρώτῳ
 δανείσασαν φωτὶ ἔλαιον,
 τὴν σάρκα, ξενοτρόπως,
 ἦν χρισθεῖσαν τῷ μύρῳ
 110 τῆς θεότητος πάντες δοξάζομεν.

Ὡδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπόσω

- Ὁδμὴ μύρου σου, πάτερ,
 τοῦ ἀγγελικοῦ πρὸς Θεὸν ὄντως ἔφθασε,
 πτερωθεῖσα θεία
 θεωρία καὶ πράξει, θεόπνευστε·
 115 διὰ τοῦτο μύρων
 ὁδμὴν δωρεῖται σοι πλουσίως
 διατρέχουσιν πάντα τὰ πέρατα.
 Ὑδωρ ἔπιες ξένως,
 ὅσοι ἐναπέβλυσαν ὀμμάτων ῥύακες
 120 προσευχαῖς καὶ πόνοις
 σιτιζόμενος ἄρτον ἐν δάκρυσιν·
 ὅμως καὶ βλαστάνεις
 ἔνθεν καρπὸν μυροβλυτοῦντα
 τῶν πιστῶν εὐφροσύνην, Νικόλαε.
 125 Λαμπρυνθεὶς φωτὶ θείῳ
 ὅλος ἐναπήστραψας, φωτοειδέστατε,

Heirm. ε΄, EE 219, n. 314, Ἀναστάσιμος. Ποίημα Ἰωάννου μοναχοῦ. Cf. Follieri, II, 216-217

103 μαννοβρύτιν: cf. Man. Philes, Carm. I, 13.1 Miller 104-105 στάμνον – ῥάβδον: cf. Hebr. 9.4 105 ἄνθος – ῥάβδον: cf. Is. 11.1 106-107 λυχνίαν – ἔλαιον: cf. Ioan. Staur., Vita s. Theodorae 63.31 Kurtz 111 ὁδμὴ μύρου: cf. Cant. 1.3 et *infra* lin. 115-116 115-116 μύρων – ὁδμὴν cf. *supra* lin. 111 118-124 ὕδωρ – Νικόλαε: cf. Vita et Mirac. Nicol. Myr., Epitom., I, 283.35-284.30 Anrich 121 σιτιζόμενος – δάκρυσιν: cf. Ps. 79.6

103 μανομβρύτιν P 104 βλαστήσασαν: βαστάσασαν V 106-107 πρώτον / δανίσασαν P 109 χρισθήσαν P 110 δοξάσωμεν P **Heirm.** ε΄, ἀπόσω deest in P 111 ὁδμὴ μύρου: ὁδμὴν βίου P 112 εὐαγγελικοῦ V | ἔφθασεν P 115 μύρον P 116 δωρηταί P 119 ἐν ἀπέβλυσαν P 122 βλαστάνης P 126 ὅλως P | φωτοειδέστατος P

- καὶ σαυτὸν εἰργάσω
 θείου Πνεύματος οἶκον προχέοντα
 μύρων εὐωδίαν,
 130 ἀφ' ἧς πιστοὶ μετ' εὐφροσύνης
 ἀπαρύνονται χάριν ἀέναον.
- θ. Ὅλη, Πάναγνε, ὥφθης,
 ὡς ἡ ἁσματίζουσα βίβλος προέφησε,
 τοῦ Θεοῦ πλησίον
 135 ὅλη ἁμωμος, ὅλη κατάκομος
 παρθενίας κάλλει·
 ὅθεν ἐν σοὶ τὸ θεῖον μύρον
 ὡς ψεκὰς Λόγος ἔσταξε, Δέσποινα.

Ῥδὴ ζ'. Ἰλάσθητί μοι, σωτήρ

- Γεγένησαι τῷ Θεῷ
 140 φιάλη ἀρωματίζουσα
 δογμάτων μυρεψικῆς·
 τὴν πίστιν ἐτήρησας
 καὶ μύρα προχέεις νῦν,
 μυρίζων τὰ πάντα
 145 μυριπνόοις τοῖς ὁρμήμασιν.
- Ὅσμήν Ἀρείου δεινὴν
 κατέκλυσας τῶν αἰρέσεων·
 ὁδμαῖς δὲ λόγων τῶν σῶν
 ἐκκλησίαν ἤρδευσας,
 150 Νικόλαε πάνσοφε,
 δόγμασιν ὡς μύροις
 ἱλαρύνων ταύτης πρόσωπον.

Heirm. ζ', EE 220, n. 315, Ἀναστάσιμος. Ποίημα Ἰωάννου μοναχοῦ τοῦ Δαμασκηνοῦ. Cf. Follieri, II, 205-206

132-134 ὅλη – πλησίον: cf. Cant. 4.7 136 παρθενίας κάλλει: cf. AHG Dec. 13, can. 20, ode 6.30 140-141 φιάλη – μυρεψικῆς: cf. Ioan. Maurop., Can. in s. Nicol. can. 8, ode 9.379 Pan-
 agiotou (ἀρωμάτων φιάλα μυρίζουσαι / μυρεψικὴν) 142 πίστιν ἐτήρησας: cf. Rom. Melod.
 Cant. gen. hymn 57, sect. 14.7 Maas–Trypanis 149 ἐκκλησίαν ἤρδευσας: cf. Ioan. Staur.,
 Mirac. s. Demetr. sect. 4.28 Iberites 151-152 μύροις – πρόσωπον: cf. Ps. 103.15

131 ἀπαρρίονται P; ἀπορρύνονται V | ἀένναον P 136 κάλλη P **Heirm.** ζ' deest in P; post
 σωτήρ add. μου V 141 μυρεψικῶν P 142 ἐτήρησας: ἐμύρισας P 143 προχέεις V 144
 πάντα: πέρατα V 148 δέ: τῶν P 152 πρόσωπα P

- Ὑπῆρξε σου ἡ ψυχὴ
 πυξίον δογμάτων, πάνσοφε,
 155 τὸ σῶμα δέ σου πηγὴ
 θαυμάτων ἀκένωτος,
 τὰ μύρα προχέουσα
 δεινῆς ἀσεβείας
 κατακλύζοντα τοὺς ρύακας.
- θ. 160 Σὺ ὄρος ὄντως Θεοῦ
 τὸ ἀλατόμητον γέγονας·
 σὺ καὶ δοχεῖον, ἀγνή,
 καθαρὸν γεγένησαι,
 Μαρία πανάμωμε·
 165 διὰ τοῦτο μύρον
 ἐπιστεύθη σοι θεότητος.

Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων

- Ἐθελξας πόνοις σου τὸ θεῖον
 καὶ καμάτοις σου, Νικόλαε παμμάκαρ,
 καὶ νῦν θέλγεις πιστοὺς
 170 ταῖς μύρων εὐωδίαις
 «εὐλογητὸς εἶ», κράζομεν,
 «ὁ Θεός, εἰς τοὺς αἰῶνας».
- Μύρῳ τὴν κάραν ἐμυρίσθης
 τὸ τοῦ χρίσματος, Νικόλαε, ὡς ἄλλος
 175 Ἀρῶν ἱερεὺς
 τοῦ πώγωνός σου μέχρι,
 καὶ νῦν πηγάζεις ρεύματα

Heirm. ζ', EE 220, n. 315, Ἀναστάσιμος. Ποίημα Ἰωάννου μοναχοῦ τοῦ Δαμασκηνοῦ. Cf. Follieri, III, 258

155-156 πηγὴ – ἀκένωτος: cf. Greg. Cyr., Vita s. Laz. 606.11.40 Delehay 160-161 ὄρος – ἀλατόμητον: cf. Ioan. Dam., Orat. tert. in domin. s. Dei gen. Mariae sect. 2.15 Kottter 171-172, 189-190 εὐλογητὸς – αἰῶνας: cf. EE 220, n. 315.41-42 173-176 μύρῳ – μέχρι: cf. Ps. 132.2 173 μύρῳ – ἐμυρίσθης: cf. Ioan. Maurop., Can. in s. Nicol. can. 1, ode 5.100 Panagiotou 177-178 ρεύματα μύρων: cf. Ioan. Staur., Vita s. Theodoraē 50.9 Kurtz

155 τῷ P | πηγῇ P 160 ὄντως Θεοῦ: Θεοῦ φανείς P 161 γέγονας: δέσποινα P Heirm. ζ', Ἑβραίων deest in P 171 εἶ om. P 171-172 ζομεν – αἰῶνας deest in V 172 εἰς τοὺς αἰῶνας deest in P 173 κάραν: καρδίαν V 177 πηγάζης P: πηγάζει V

μύρων θέλγοντα καρδίας.

- 180 Ὑλὴν ὡς φλόξ τῆς ἀσεβείας
ἀπετέφρωσας, καὶ φῶς τῆς εὐσεβείας
ἀνεφλέξω, σοφέ,
τῇ ἐκκλησίᾳ, ὥσπερ
χρυσῇ λυχνίᾳ· ὅθεν σου
μύρα πάντες ἐπαντλοῦμεν.
- 185 Ῥεῖθρα τῶν μύρων σου, παμμάκαρ,
ὑπογράφει σου ψυχὴν, τοῦ θεοῦ μύρου
γεγονυῖαν λαμπρῶς
δοχεῖον, ᾧ βοῶμεν·
«εὐλογητὸς εἶ, Κύριε
- 190 ὁ Θεός, εἰς τοὺς αἰῶνας».

- θ. Ὅρος κατάσκιον ὥράθης
ταῖς κοιλάσι σὺν τῶν ἀρετῶν ὡς ῥόδον
Θεοῦ Λόγον, ἀγνή,
γεννήσασα τὸν πάντα
- 195 θεοπρεπῶς μυρίσαντα
θεοῦ πνεύματος τῷ μύρῳ.

Ῥδὴ η΄. Ἑπταπλασίως κάμινον

- Ῥεραντισμένος πέφηνας
μύρῳ πνεύματος, πάνσοφε,
ὡς προκαθαρθεὶς ἐκ μητρικῶν σπαργάνων σου·
- 200 σαυτὸν γὰρ ὑπέδειξας
χιόνος καθάρωτερον,
ὅθεν καὶ ὑσώπου ρυπτικώτερον βλύζεις,
Νικόλαε, τὸ μύρον
τοῖς βοῶσι συμφώνως·

Heirm. η΄, EE 219, n. 314, Ἀναστάσιμος. Ποίημα Ἰωάννου μοναχοῦ. Cf. Follieri, I, 527-528

185 ῤεῖθρα τῶν μύρων: cf. Georg. Scylitz., Can. in ss. Demetr. et Georg. can. 1, 477.3 Pétri-
dès 191 ὅρος κατάσκιον: cf. Habacuc 3.3 201-202 χιόνος – ὑσώπου: cf. Ps. 50.9

178 μύρῳ θέλγον τὰς καρδίας P 184 μύρα om. V | ἀντλοῦμεν V 186 ὑπογράφει P 187
γεγονυῖα P 189 εἶ om. P 190 εἰς τοὺς αἰῶνας deest in codd. 191 ὅρος P | ὥράθης P 192
κοιλάσιν σου P Heirm. η΄, κάμινον deest in P 198 πνεύματι P 202 ὑσώπῳ ρυπτικώτερον P

- 205 «λαὸς ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».
- Ῥεῖθροις σεπτῶν δακρύων σου,
ὥσπερ ῥόδον μυρίπνοον,
πάτερ, σεαυτὸν ἀσκητικῶς κατήρδευσας,
- 210 καὶ νῦν μύρου ῥεύματα
ὡς ἀπὸ ῥόδου στάζουσιν
τοῦ φωτολαμποῦς καὶ πανιέρου σου σκήνους,
ἐξ ὧν τρυγῶσι πάντες
εὐωδίαν ἐν ὕμνοις,
- 215 Χριστὸν δοξολογοῦντες
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
- Οἶκος τοῦ μύρου γέγονας,
ἱεράρχα Νικόλαε,
τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἐκκενωθέντος χάριτι,
- 220 ἐπὶ στηριζόμενος
χαρίσμασι τοῦ πνεύματος,
στύλοις ὡς ἐπτὰ, ἐν ᾧ κρατῆρα σοφίας
Θεοῦ κερνᾷ ὡς οἶνον,
σοῦ τὰ μύρα πλουσίως
- 225 ποτίζουσα τοὺς πίστει
τιμῶντας σε, θεόφρον.
- Ὑδωρ διψῶν πεπότισαι
νοητὸν τὸ ἀλλόμενον,
ὅθεν ποταμοὺς ἐκ τῆς κοιλίας ἔρρευσας
- 230 ναμάτων τοῦ πνεύματος
εἰς εὐφροσύνην πάντων πιστῶν,

205-206, 245-246 λαὸς – αἰῶνας: cf. EE 219, n. 314.56-57 207 ῥεῖθροις – δακρύων: cf. Ioan. Maurop., Can. in s. Nicol. can. 4, ode 3.59 Panagiotou 208 ῥόδον μυρίπνοον: cf. Georg. Scylitz., Can. in ss. Demetr. et Georg. can. 1, 475.3 Pétridès 212 πανιέρου σου σκήνους: cf. Niceph. philos., Enc. in patr. Ant. Caul. 433 Leone 217-219 μύρου – ἐκκενωθέντος: cf. *supra* lin. 30-31 220-223 ἐπτὰ – οἶνον: cf. Prov. 9.1-2 229-230 ποταμοὺς – πνεύματος: cf. Ioan. 7.38-39

205 ὑπερυψοῦται codd. 206 εἰς – αἰῶνας deest in codd. 211 στάζουσι V 216 τοὺς αἰῶνας deest in P 222 σοφία P 225-226 Χριστοῦ τὴν ἐκκλησίαν / ἱεράρχα βοῶσαν λαοί P 227-236 ὕμνον ἐξάδω στόματος / ῥυπαροῦ, πάτερ ὅσιε, / ὥσπερ κιβωτὸν σου τὴν σωρὸν τῶν λειψάνων, / ὡς μύρα τὰ δάκρυα / χάριν αἰτῶ τῶν μύρων σου, / ὡς ἐπιλιμνάζων μου τὸν βόρβορον πλῦναι / ἐν τούτῳ τρέχω κράζων / ἐξαιτῶν σου τὴν χάριν / τυχεῖν με σωτηρίας, /

- μύρων τὲ συρμάδας ἀρδευούσας πλουσίως
 Χριστοῦ τὴν ἐκκλησίαν,
 ἱεράρχα, βοῶσαν·
 235 «λαός, ὑπερυψοῦτε
 Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».
- θ. Σοῦ Γεδεών προέβλεψε
 τὸ μυστήριον, Ἄχραντε,
 μήτραν σὴν ὡς πόκον, τὸν Θεὸν ὡς ὄμβρον δὲ
 240 ἐν τούτῳ γενόμενον
 ἀψοφητὶ ὡς ἔλαιον,
 μύρῳ βουληθέντα τῆς θεότητος χρῖσαι
 τὸν ἄνθρωπον δι' οἶκτον,
 ὃν ὑμνοῦντες βοῶμεν·
 245 «λαός, ὑπερυψοῦτε
 εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».

Ἦδη θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ

- Ἰάσεων ἢ λάρναξ σου προχοὰς
 ἀναβλύζει, Νικόλαε πάνσοφε,
 ἁμαρτιῶν
 250 παύουσα ποικίλας ἐπιρροάς,
 καὶ θεραπεύει τραύματα
 νόσων ψυχοφθόρων παντοδαπῶν,
 τοῖς μύροις ὡς ἐλαίῳ
 κοιμίζουσα τὸ δάκνον·
 255 ὅθεν σε πιστεῖ μεγαλύνομεν.
 Ὡς κέδρος ἐπληθύνθης δαυϊτικῶς·
 ὥσπερ φοῖνιξ ἐξήνθησας, ἅγιε,

Heirm. θ', EE 220, n. 314, Ἀναστάσιμος. Ποίημα Ἰωάννου μοναχοῦ. Cf. Follieri, I, 487

237-239 σοῦ – δὲ: cf. AHG Aug. 22, can. 25, ode 3.20 | Γεδεών – πόκον: cf. Jud. 6.38-39 241-242 ἔλαιον – χρῖσαι: cf. Exod. 30.25; Ioan. Staur., Vita s. Theodoraē 61.21-22 Kurtz 245-246 ὑπερυψοῦτε – αἰῶνας: cf. Dan. 3.58 247-252 ἰάσεων – παντοδαπῶν: cf. Vita et Mirac. Nicol. Myr., Vita acerph. 269.12-17 Anrich 251-252 θεραπεύει – ψυχοφθόρων: cf. AHG Oct. 26, can. 33, ode 5.4 (νοσημάτων / καὶ παθῶν ψυχοφθόρων / συντόμως ἀπαλλάσσονται) 256-257 ὡς – ἐξήνθησας cf. Ps. 91.13-14

Νικόλαε παμμάκαρ P 237 σοῦ: τοῦ P 239 ὡς² om. V 242 χρῖσαι P 245-246 ὑπερυψοῦτε – αἰῶνας deest in codd. **Heirm.** θ', τούτῳ om. P 252 νόσον V 255 πιστεῖ: πάντες P

- μυροβλυτῶν
 ἅπασι τοῖς πέρασι θαυμαστῶς·
 260 ὅθεν καὶ νῦν τοῖς δούλοις σου
 δείκνυε πλουσίως ταῖς ἀρεταῖς
 ἐπαύξειν καθ' ἡμέραν
 ἐν ἔργοις θεαρέστοις,
 ἀξιοθαύμαστε Νικόλαε.
- 265 Ἄγρον τὸν τοῦ δεσπότη ἐμπιστευθεῖς,
 ἱεράρχα Νικόλαε, πόνοις σου
 τῶν ἀρετῶν
 μέχρις ἐγεώργησας ἑκατὸν
 καὶ νῦν τρυγᾷς τῶν πόνων σου
 270 ἐν ταῖς ἀποθήκαις τοῦ οὐρανοῦ
 καρποὺς μετ' εὐφροσύνης,
 πιστοὺς ταῖς διεξόδοις
 καταμυρίζοντας τῶν μύρων σου.
- Νοτίδες σου ἰδρώτων ἀσκητικῶν
 275 καὶ δακρύων κρουνοὶ σου κατήρδενσαν
 ψυχῆς, σοφέ,
 χώραν ἦν ἐνέωσας προσευχαῖς,
 ἀφ' ἧς τῶν μύρων ρεύματα
 πᾶσιν ἐγεώργησας δαψιλῶς
 280 ἐπευλογίαις, πάτερ·
 καὶ γὰρ οὐ φειδόμενος
 σπείρειν μεμάθηκας τῷ πνεύματι.
- Ναοῦ μὲν ἡ λυχνία πάλαι, σοφέ,
 τῷ ἐλαίῳ λαμπρῶς ἐφαιδρύνετο·

268-270 ἐγεώργησας – οὐρανοῦ: cf. AHG Nov. 5, can. 13, ode 4.12 (γεωργήσαντες στάχυν ταῖς ἀποθήκαις / τῶν οὐρανῶν) 274-275 ἰδρώτων – κρουνοί: cf. AHG Dec. 18, can. 32, ode 8.16 (οἱ τῶν ἰδρώτων σου κρουνοὶ / καὶ δακρύων ὀχετοὶ) 277 χώραν ἦν ἐνέωσας: cf. Sym. Neoth., Catech. or. 30.291-292 Krivochéine–Paramelle 278 μύρων ρεύματα: cf. Ioan. Staur., Mirac. s. Demetr. sect. 18.57 Iberites 280-282 ἐπευλογίαις – σπείρειν: cf. II Cor. 9.6 283-285 λυχνία – ψυχῆ: cf. AHG Dec. 12, can. 29, ode 8.24 (τὸν πυρσὸν / τῷ ἐλαίῳ τῆς ψυχῆς φαιδρῶς ἀνήψας)

258 μυροβλητῶν V 259 ἅπασιν P 262 ἐπ' αὖξιν P | καθημέραν V 263 ἐνέργοις P 267 τὸν P 269 τρυγὰς P | τὸν πόνον: ω supra τὸν et von scr. V 270 τοῦ: ταῖς V 272 δι' ἐξόδεις P 273 κατὰμυρίζοντες P: μεταμυρίζων ταῖς V 275 κρουνοῖς P | κατήρδενσας P 280 ἐπ' εὐλογίας P 281 φειδόμενος P

- 285 σοῦ δὲ ψυχὴ
 ὄχημα γεγένηται τοῦ φωτὸς
 τοῦ αἰδίου, μύρων δὲ
 δείκνυται πηγάζουσα ποταμούς,
 ὡς ἔλαιον πλουσίαν
- 290 τὴν χάριν χορηγοῦσα
 τοῖς δεομένοις, ἀξιύμνητε.
- Ἥλάττωσαι βραχύ τι, θαυματουργέ,
 παρ' ἀγγέλους, χιτῶνα γενέσεως
 τὸ τῆς σαρκὸς
- 295 πάχος περικείμενος, οὔπερ νῦν
 ἀπολυθείς, ἰσάγγελος
 ὥφθης παριστάμενος τῷ Χριστῷ,
 μυρίζων σου τοῖς μύροις
 καρδίας τῶν ἐν πίστει
- 300 εἰλικρινεῖ μακαριζόντων σε.
- θ. Στηρίζομεν ἐν μύροις ἁσματικῶς
 τὴν καλὴν καὶ πλησίον σε, Πάναγνε,
 τὴν χρυσαυγὴ
 φέρουσαν λυχνίαν τὸ νοητὸν
- 305 καὶ φωτουργὸν θεότητος
 φῶς, τὸ ἀναλάμψαν ἐκ τοῦ πατρὸς
 πρὸ πάντων τῶν αἰώνων,
 ἐκ σοῦ δὲ ὑπὸ χρόνον
 ἐξανατείλαν τῷ προσλήματι.

Thessaloniki

285-286 ψυχὴ – φωτὸς: cf. Procl., In Plat. Rem publ. comm. 2.197.13 Kroll 287-288 μύρων – ποταμούς: cf. Ioan. Mauror., Can. in s. Nicol. can. 6, ode 8.298 Panagiotou (ποταμόν / ἀγιάσματος καὶ πηγὴν θείου μύρου) 290-291 χάριν – δεομένοις: cf. Neoph. Incl., Πανηγ. βίβλος 20.415-416 Giagkou 292-293 ἡλάττωσαι – ἀγγέλους: cf. Ps. 8.6 302 τὴν καλὴν καὶ πλησίον: cf. Cant. 1.5 303-304 χρυσαυγὴ – λυχνίαν: cf. AHG Jun. 15, can. 7, ode 8.26 306-307 φῶς – αἰώνων: cf. Symbolum Nicaenum II

285 ψυχῇ P 286 γεγένωται P 287 μύρου P 292 ἡλάττωσε V 293 γεννήσεως P 296 ὡς ἄγγελος P 301 στηρίζωμεν P 304 φέρουσα P | φέρουσα λυχνία V | τὸ: τῶν P 307 προπάντων P 308 χρόνων P 309 ἐξανατείλας V | προσλήματι V^{ac} P

ABSTRACT

This article presents the editio princeps of the unknown kanon on Saint Nicholas written by the thirteenth-century Thessalonian hagiographer and hymnographer John Staurakios.